

AYI İLE İHTİYAR ÇİFTÇİNİN DOSTLUĞU

Ayı dağların tepesinde sık ağaçlardan güneşin bile görülmediği yabani bir ormanda yaşıyormuş. Bu koca ormanda tek başına, kimseyle konuşmadan yaşadığından artık konuşmasını bile unutmuş. Zaten çok akıllı bir varlık olmadığından, düşünmeyi de çok sevmediğinden beyni de iyice paslanmış, ama halinden memnunmuş.

Dağın öbür yakasında da yaşlı bir çiftçi yaşarmış. Bir zamanlar dağın eteklerindeki köyde evi olan çiftçi, çevresiyle geçinemediğinden yıllar önce dağa taşınmış. Kendine küçük bir kulübe yapmış, evinin bahçesinde de kendi için sebze meyve yetiştirip mütevazı bir hayat sürüyormuş.

Günün birinde dağın bu iki sakininin yalnızlık canına tak etmiş. İkisi birden biriyle görüşmek, iki laf etmek için ormanda dolaşmaya başlamışlar. Dağın tam doruğunda karşılaşmışlar. Çiftçi ayıyı görünce korkmuş. Ayı ise sevinmiş. Yaşlı çiftçiye, “Benimle gel!” demiş. Ama çiftçi yabani bir ayıyla bilmediği bir yere gitmeye çekinmiş. Şöyle demiş: “Saygıdeğer ayı. Ben seni evime davet edeyim. Bizim fakirhaneye buyur. Sana yemek ikram ederim. Ne varsa beraber yeriz. Sonra dinleniriz.”

Ayı çiftçinin peşine takılmış. Biraz sonra kulübeye varmışlar. Çiftçi ayıya et pişirmiş. Yemek yemişler, sonra ayının topladığı böğürtlenleri tatmışlar. Karşılıklı, birbirlerine bakarak, fazla da konuşmadan saatlerce oturmuşlar. Sonra ayı inine dönmüş.

Ormanın bu iki yalnız sakini o günden sonra arkadaş olmuş. Ayı her gün çiftçinin evine gelir, beraber yemek yerlermiş. Ayının getirdiği av hayvanlarını çiftçi pişirir, kendi bahçesinde yetiştirdiği sebzelerden salata yapar, geçinir giderlermiş.

Yemeklerden sonra ise yaşlı adam biraz kestirirmiş. Ne de olsa o yaşlıymış artık. Ayı ise dostunun yanına oturur, kendi kendine düşünür, bu arada yaşlı adamın yüzüne konan sinekleri kovalarmış. İşte o gün de aynı şeyi yapıyormuş. Ama o gün ihtiyarın yüzüne konan, ayının ısrarla kovalamasına rağmen her defasında geri gelen inatçı bir sinek varmış odada. Ayı sonunda kızmış. “Ben sana gösteririm sırnaşık hayvan” diye düşünmüş. Çevresine bakmış. Odanın önündeki kocaman taşı aldığı gibi, ihtiyarın alınına yerleşen sineğin üzerine bütün gücüyle indirivermiş. Sinek ölmüş elbette. Ama o darbeye ihtiyar da can vermiş. İşte böyle: “Aptal bir dost, akıllı bir düşmandan daha tehlikelidir.” atasözü bu olaydan sonra söylenmeye başlanmış.

Öykü ile ilgili sorular:

1. Ayı ile İhtiyar çiftçinin arkadaş olmalarının sebebi neydi? Paylaştıkları şeyler nelerdi?
2. “Aptal dostun olacağına, akıllı düşmanın olsun” sözünden ne anlıyorsunuz?
3. Arkadaşınızı seçerken, akıllı mı, aptal mı, bana bir faydası dokunacak mı, veya buna benzer şeyler düşünür müsünüz?
4. İyi yürekli olmasına rağmen, hata yaparak başkalarının canını yakan arkadaşlar var mı? Örneklerle anlatınız.